

Bir Buruk Genclik Hikayesi 10

— canayhanim · 12 Ocak 2014

Babamla ayrı araçlar ile gelmiş olmamız, toplantıdan, başka bir toplantı bahanesi ile kaçmamı sağlamıştı. Tuncay Ağabey'i aradım ve kendisini, ürünlerin dönemlik fiyat artışlarını konuşmak için akşam SZC'ye çağırdım. Akşam altı olmadan SZC'ye yetişmek istiyordum. Simya'yı görmek, ya da dürüst olmak gerekirse, ben olmadan ofiste ne yaptığını yakalayabilmek için o çıkmadan oraya ulaşmalıydım. Hızlı adımlarla, sanayi odasının kapısından çıkarken, Leyla seslendi arımdan. "Safa Bey, dağıttığımız anketi doldurduysanız alabilir miyim?" Tam kaçacakken yakalanmış olmam rahatsız etse de beni, bunu karşımdakine hissettirmeden gergin bir tebessüm ile yanıtladım: "İnanın anketi görmedim bile, bir saniye, bakayım." diyerek elimdeki kağıt grubunun içinden anketi aramaya başladım. Anket konusu Japon üretim sistemlerini uygulayıp uygulamadığımız, bunlarla ilgili eğitim ya da danışmanlık talep edip etmediğimiz ile ilgiliydi. Anket gözüme biraz uzun göründü. "Şimdi bir toplantıya daha yetişmem gerek, acaba bunu sakın kafayla doldurup size faksolasam olur mu? dedim. Kabul etti, gülümsedi ve bir hamle yaptı bir sonraki olası görüşmeye yer etmek için. "Aslında gelecek hafta, oralarda bir dizi toplantım var, size de uğrayıp elden alabilirim, hem siz de acele etmemiş olursunuz." Konuşmadan sıkılmaya başlamıştım yine. "Olabilir" dedim. "Beni ararsınız o zaman. Gelmeden bir iki gün önce ararsanız, randevu kaydı yaparız." Böyle ucu açık bir davet almanın etkisi ile, makyajla daha can alıcı hale gelmiş iri, çekik, yeşil gözleri birden ıslık ıslık parladı sanki. Tokalaştık, Leyla'yı ve onunla yaşadığımız dakikaları orada bırakarak bahçedeki aracıma yönelim. Arımdan beni izlediğini hissediyordum. Ben ardıma baksam, aynalı camlar onu görmemi engelleyecek ve ona bakmaya çalıştığım görünecekti. Kendimi arabanın koltuğuna, elimdeki kağıt yığınını da yan koltuğa attıktan sonra, biraz kolonyaya sürdüm serinlemek için. Sonra iç dikiz aynasından kendime baktım. Sabah sürdüğüm, saç şekillendirici artık etkisini yitirmiş ve saçlarımın bukleleri hızlıca kabarmaya başlamıştı. Buna takılacak vaktim yoktu. Hızlıca ayrıldım bahçeden.

Yorucu bir trafik içinden bir saat boyunca sıyrılmaya çalışmanın verdiği sinir ve gergin hallerimle tırmandım SZC'nin merdivenlerini. Saatin altıya çok yaklaştığını biliyordum. O gün Simya ile yüz yüze bir iki laf edememek beni ona daha çok yakınlaştırıyordu. Ofisin kapısını acele ile açtım. Antredeki ışık yanıyordu. Tuncay Ağabey'in sesi geldi içerideki odaların birinden. "Safa?" "Hoş geldin Ağabey." Onunla selamlaşmak süresince gözlerim bulmaya çalıştı Simya'yı, kıyıdan köşeden çıkıverecekmiş gibi. "Ne içersin Tuncay Ağabey?" diyerek telefona uzandım. "Yok yok, bugün çok içtim çay, kahve. Teşekkür ederim. Zaten kız da çıktı az önce. Ben aslında, işlerimizi bitirelim bir an önce, ardından da çıkıp bir yerde bir şeyler yiyelim diye düşündüm. Ne dersin?" Demek Simya çıkmıştı. Hem patron, hem de onu görmek isteyen biri olarak düşündüğümde, neden ofisi erken terk ediyordu diye çift kat kızmıştım ona. Bir kaç saniye cevap vermeyince, Tuncay Bey'in ikinci atağı ile karşılaştım. "Ohooo, sen çok yorgun

görünüyorsun, nasıl bakacağız hesaplara senle? İstiyorsan başka bir zaman yapalım çalışmayı ne dersin?” “Aslında hiç fena olmaz.” dedim. “Kusura bakmasın değil mi ağabey? Trafik yordu sanırım biraz. Bu hafta bakarız ama. Ben yarın sana ulaşır bir tarih veririm.” “Ama en geç bu hafta sonuna kadar müşterilere teyit vermemiz ya da itiraz etmemiz gerek.” “O zaman bakalım be ağabey, sonrasında kaldı mı kalıyor. Biliyorsun benim işler belli olmuyor.” “Haklısın, son zamanlarda görüşme ve müşteri toplantılarının arttı. Böyle olması daha iyi Safa. Cüneyt ile siz olacaksınız gelecekteki patronları, firmayı ileriye taşıyacak yeni fırsatlar bulmak sizin göreviniz.” “Bakalım ağabey, elimizden geleni yapıyoruz.” Gülümsedim, Tuncay Bey’in lafı nereye getirecekti, gayet iyi biliyordum. Kendisi, dayımın yanında uzun yıllar çalışmış, mühendislik kökenli bir maliyet muhasebesi uzmanıydı. Babamla da çok iyiydi araları, sık sık iş dışında buluşurlar, gezerler, kıyıda köşede kalmış ne kadar balıkçı, restoran varsa hepsini keşfederler. Dayımın teknesi ile deniz turları da vazgeçilmezleridir. Artık ikisi için de bir kardeş kadar yakın olmuş ellilerine gelen bu emektar, benim de Cüneyt Ağabey’imin de küçüklüklerini bilirdi. Hele bir vakitler, benim daha yeni yeni yürürken resimlerimi bulmuştum kendisiyle. Ve bizi bizden iyi tanıyan bu aile dostumuz, lafı benim Japonya’ya dönme isteğime getirip, üstü kapalı bana öğütler veriyordu. Hiçbir yere gitmemi istemiyordu. O anki manalı bir gülümseme, onun lafı nereye getirmek istediğini anladığının mesajını vermiş olmalı ki, bana dönüşü de manalı olmuştu. “Bakma bana öyle, biliyorum içinden geçenleri. Yaşlandıkça o hayat tat vermez be oğlum.” “Yahu içimi kararttın Tuncay Ağabey! Buradayız sen merak etme. Hem başka şansımız mı var Zeki Bey’in yanında” diyerek yarım bir kahkaha ile konu kapatmaya yeltendim. Ve başarılı da olmuşum. “Hadi o zaman, Floisare’in fiyatları ile başlayalım, en çok parça onlarda.” dedi ve biz tam üç saat o odada tek tek parça maliyetlerini gözden geçirdik. Başım dönüyordu artık, yemeği de atladığımız için, midem sanki karnıma yapışmış gibiydi. Sonunda, müşterilere giderken, istenecek maliyet artışlı zammın alt yapılarını hazırlamıştık. Tuncay Bey onları sadece özetlere dönecek, hatta o zamanlar yeni yeni kullanılmaya başlanan sunum dosyaları halinde hazırlayacaktı. Bir işi daha bitirmiş olmanın verdiği rahatlama ve öldüresiye yorgunluk ile, en yakın salaş bir restorana attık kendimizi. Ne yediğimizi hatırlamıyorum pek ama, o gün o tecrübe deryası adamın bana söylediklerini ömrüm boyunca unutamayacaktım. İki saate kadar da yemek de konuştuktan sonra, gece yarısına doğru eve girebilmişim. Sıcak bir duş sonrası kafamı yastığa koyduğumda, ne hikmetse, o günkü çalışmalar, müşteriler, yapılacak ikna turları, hiçbiri aklıma gelmiyor, ertesi gün, Simya’dan o günün erken çıkışının intikamını nasıl alacağımı, ona nasıl bir tavır koyacağımı planlıyordum. Ve gerçekten ertesi gün ve sonraki günler benim için dönüm zamanı olan bir devrin başlangıcı olmuştu. SZC ve Simya ile başlayan macera, artık rotasını alacak, tam yol harekete geçecekti.